

právě nárok na zaopatření, musí býti v každém případě zvlášť odůvodněn a tento nárok jeví se jen tehdy býti zákonitě odůvodněným, prokáže-li se, že dítě přes výchovu, jemu poskytnutou, následkem fysických nebo duševních vad není s to, se samo vyživovati. To však v tomto případě není prokázáno a žalobkyně ani netvrdí. Žalobkyně také žádá zažalovaných 10.000 K jen z důvodu zaopatření a odůvodňuje svůj nárok jen tím, že se hodlá provdati a žádá ku zařízení domácímu mírně počítáno 10.000 K jako zaopatření. Ta okolnost, že se žalobkyně míní provdati, neodůvodňuje však nároku na zaopatření, neboť v tomto případě bylo by vlastně zaopatření totéž jako věno a nemanželská dcera dle § 1220 obč. zák. může věno žádati jen na své matce, nikoliv však na nemanželském otci. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil, v podstatě z týchž důvodů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

I nejvyšší soud sdílí názor, že, je-li nemanželské dítě s to, aby se samo živilo, musí býti nárok na »zaopatření« ve smyslu § 166 obč. zák. v každém případě zvlášť odůvodněn. V této příčině nejsou zviklány ani v nejmenším přiléhavé a výstižné důvody předchozích stolic. Je sice správným, že dne 9. července 1896 mezi poručníkem a matkou žalobkyně a žalovaným uzavřený a poručenským soudem schválený smír měl na mysli pouze dojednati ohledně »výživy« nezl. tehdy žalobkyně a že z tohoto smíru nelze odvozovati, že jí byla žalobkyně zbavena nároku na zaopatření«. Nutno však s druhé strany vytknouti, že v tomto případě nárok na zaopatření opodstatněn není. Jak vyplývá z §§ 139 a 220 obč. zák., znamená »zaopatření« uvedení v takový stav, aby se dítě trvale mohlo živiti, tedy přivedení takového stavu, jenž dítě umožňuje, aby si samo zaopatřilo výživu, odpovídající jeho poměrům. Jen v tomto smyslu má býti docíleno samostatnosti dítěte. Tato však je v tomto případě již zde, neboť nižšími stolicemi bylo zjištěno, že žalobkyně jest s to, zjednati si vlastní silou bez cizí pomoci stálou obživu a nebylo prokázáno žalobkyní, že nastala zvláštní příčina a nutnost, by poskytnut jí byl zažalovaný peníz, aby se mohla dále živiti. S téhož hlediska nejsou případnými vývody dovolatelky, že je příliš příkrým, aby jí byl odpírán nárok na naprosto nezbytné věci, když její nemanželský otec je prý zámožným, nebo že žalovaným svého času zaplacených 400 K nestačilo ani na náklady porodu a výživu pro první rok.

Čís. 757.

Nabídka ku smlouvě musí obsahovati všechny podstatné kusy smlouvy, tak aby prostým jejím přijetím byla smlouva dojednána. Tomuto požadavku nevyhovuje nabídka zboží určitého sice druhu, ale neoznačující ani množství zboží ani času dodacího.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, Rv II 237/20.)

Žalovaná firma nabídla žalobci určité druhy vína s dotazem, zda se pro některý z nich interesuje, načež žalobce objednal určité množství urči-

tého druhu vína k dodání během 2 měsíců, žádaje zároveň, by mu byl dodán vzorek s udáním procent a původu. Žalovaná na objednávku neodpověděla. Žalobě o splnění smlouvy soud první stolice vyhověl, maje za to, že byla smlouva platně uzavřena. Odvolací soud žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Podle názoru soudu prvního došlo tím, že žalobce dopisem ze dne 24. října 1919 nabídku žalovaného z 20. října 1919 přijal, mezi žalobcem a žalovaným k smlouvě o dodávce 2000 litrů starého výčepního vína k dodání ve 2 měsících na ohlášení. Tento názor není však v souhlasu s předpisy obchodního zákona o uzavírání obchodních koupí. Podle článku 337 obch. zák. není nabídka ku prodeji, při níž není množství zboží určité označeno, závaznou nabídkou ke koupi; proto nemůže ani dopis žalovaného ze dne 20. října 1919, v němž množství zboží, jež mělo býti dodáno, uvedeno není, pokládán býti za závaznou nabídku, nýbrž jen za sdělení cen. Objednávkou žalobcovou ze dne 24. října 1919 nedošlo však již proto k závazné kupní smlouvě, poněvadž objednávka obsahovala nové podmínky o času dodávky, pročež podle článku 322 obch. zák. jest ji pokládati za odmítnutí nabídky žalovaného, spojené s novým návrhem. Než žalobce připsal nad to k své objednávce ze dne 24. října 1919 požadavek, aby mu vzorek s udáním procent a původu byl zaslán. I když z této žádosti nelze usuzovati, že žalobce nechtěl ještě s konečnou platností objednat, pak přece z toho plyne, že žalobce žádá, aby celé množství vína, jež bylo dodati, souhlasilo s vzorkem, jež měl žalovaný zaslati. Též tento požadavek obsahoval novou podmínku, poněvadž ve sdělení žalovaného z 20. října 1919 není obsaženo, že celé množství vína, jež bylo možno dodati, musilo býti stejné jakosti. Právem brojí odvolatel i proti názoru soudu první stolice jako právně mylnému, že by žalovaný musil na dopis žalobcův ze dne 24. října 1919 zamítavě odpověděti, nechtěl-li objednávku přijmouti. Neboť, nehledě k zvláštním, zde v úvahu nepřicházejícím výjimkám, musí nikoliv zamítnutí, nýbrž přijetí nabídky výslovně býti prohiášeno. Případu čl. 323 obch. zák. tu proto není, že žádná strana netvrdí, že mezi žalobcem a žalovaným trvalo obchodní spojení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dopis žalované ze dne 20. října 1919 nelze považovati za návrh (ofertu) ve smyslu čl. 318 pokud se týče 319 obch. zák. Aby na základě návrhu, jaký cit. zákonné ustanovení na mysli má, ihned k smlouvě dojíti mohlo, musily by tu býti tyto předpoklady: Ofertu činí budoucí smluvník zamýšlené smlouvy, maje při tom ten úmysl, že prostým přijetím se strany oblatovy, jemuž přímo návrh byl adresován, pro navrhujícího i stranu druhou vznikne platná, hotová smlouva. Jinak by prohlášení to nebylo návrhem (ofertou), nýbrž prostým dotazem, zda adresát smlouvu uzavřítí hodlá. Z toho plyne, že návrh musí býti úplný tak, aby prostým přijetím se strany oblátá nastala souhlasná vůle smluvníků. Oblát nesmí do přijetí vkládati žádný podstatný dodatek, který by v ofertě obsažen nebyl. Z toho nutně vysvítá, že oferta obsahovati musí všechny podstatné části smlouvy, jakou oferent zamýšlí, tedy alespoň přibližné množství nabízeného zboží a dobu, kdy dodáno býti má (čl. 318, 319 a 337 obch. zák.). V případě, o nějž tuto jde, nabízí však navrhovatel sice určité druhy vína s do-

tazem, zda se žalobce pro některý z nich interesuje, ale neurčí ani přibližné množství vína, jež nabízí, a čas, kdy dodati hodlá, a žádá za »vyjádření« obratem. Není tu tedy nabídky, jejíž pouhé přijetí by smlouvu činilo hotovu. Neurčení souhlasné množství vína, jež dodáno býti má, by otvíralo libovůli dvéře dokořán: Buď by mohl případně kupitel žádati množství třeba v nehorázné výši anebo zase prodávající nabízet množství směšně nepatrné a podobné následky by mohlo vyvolati neurčení času dodávky. Strana žalující však také návrh tento, který jeví se býti pouhým dotazem (slova: » sofort zu schreiben, ob Sie für irgendwelche Sorte Interesse haben«) nezodpověděla pouhým jeho přijetím, nýbrž praví v dopisu svém, že objednává »na zavolání« »během dvou měsíců 2.000 litrů« končíc: »Bitte aber um Muster von demselben mit % Angabe a Provenienz«. A tento dopis přílehlý k citovanému shora dopisu žalované jeví se býti nabídkou žalobcem žalovanému učiněnou (čl. 322 obch. zák.). Kdyby žalovaný nabídku tuto byl chtěl přijmouti mohl tak učiniti v přiměřené době (čl. 319 a 347 obch. zák.) a byl žalující na návrh svůj vázán. Nezodpověděli-li žalovaný nabídku tu vůbec, anebo záporně — zanikl návrh žalobcův. Závaznosti k výslovnému prohlášení se o návrhu po zákonu není. Čl. 323 obch. zák. jednající o příkazu na případ tento rozšiřovati nelze a podle čl. 279 obch. zák. tu neplatí zásada »Kdo mlčí, souhlasí«, jelikož zákonné předpisy v čl. 317 až 322 obch. zák. ustanovení takového nemají a korespondence s částečným přijímáním nabídky a připojováním nových podmínek by mohla zbytečně se do nekořečna vléci.

Čís. 758.

Proti příjemci účinkují i úmluvy mezi odesílatelem a dráhou, jež nejsou zřejmy z nákladního listu.

Příjemce jest s výhradou žaloby o vrácení přeplatku povinen, by zaplatil dráze vše, co na něm dle obsahu nákladního listu požaduje.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1920, Rv II 242/20.)

Odesílatel požádal ústně na dráze, by mu přistavila k naložení zboží zvláštní vagon. V nákladním listě návrh ten obsažen nebyl. Dráha vůz přistavila a vybrala pak od příjemce vyšší dovozní, opírajíc se o ustanovení železničního tarifu nákladního, díl I., oddělení B, všeobecných ustanovení písm. i), jež zní: »Přistaví-li železnice na návrh odesílatelův, učiněný v nákladním listu, pro zásilku, podanou jedním nákladním listem, vůz k výhradnému použití, vybere se tarifní dovozní nejméně za 5000 kg podle třídy platné pro 5000 kg podaného zboží.« Příjemce domáhal se žalobou na železničním eráru, by mu vrácen byl přeplatek, spočívající v rozdílu mezi skutečnou váhou zboží a 5000 kg, za něž byl poplatek vybrán, uváděje, že za přistavení zvláštního vagonu nebylo žádáno v nákladním listu a že příjemce jest dle § 76, odstavce druhý, dopr. ř. žel. povinen dráze platiti jen dle obsahu nákladního listu. Procesní soud prvního stádia žalobu zamítl v podstatě z toho důvodu, že přijetím zboží vstupuje příjemce do dopravní smlouvy, již uzavřel odesílatel s dráhou; nákladní list jest pouze listinou důkazní a strany mohou se smluviti i o podmínkách,